

Не се мина много врѣме, мисля че бѣше кждѣ края на сѣщій мѣсець, единъ день ме срѣщна на пѣтя покойний Христо Гергиевъ, спря ме, и започна да се оплаква отъ сръбското правителство, че ги излъгало въ тѣхното споразумение за обучението на български офицери и прочее. Той ме помоли да напиша нѣщо за безчинията и глупоститѣ на това правителство. Казахъ на ума си съ весела усмивка, това искахъ азъ. Обѣщахъ му, че ще се потрудя, да направя това нѣщо, и че азъ познавамъ доста добръ тайнитѣ възглядове и намѣрения на това правителство спрямо Българитѣ.

Срѣщнахъ се съ х. Димитра и му разправямъ, че работата съ българчетата въ Бѣлградъ е вече почти разтурена. Обаждамъ му, какво ми е казалъ Христо Георгиевъ и тѣй нататѣкъ.

Азъ се залавямъ веднага да имъ пиша чрѣзъ единъ добъръ мой приятель въ Бѣлградъ, за да напуснатъ Бѣлградъ и додаты въ Румжния, че за тѣхъ тукъ има една добра работа, но не имъ казвамъ каква. Тѣ ми отговориха, че сж съгласни да додаты въ Букурещъ. Слѣдъ това написахъ единъ дълъгъ членъ подъ заглавие: *Братството на сърбитѣ съ българитѣ*, който се помѣстява въ 6—7 броя на в. „Народность“. Христо Георгиевъ ме видя отпослѣ и каза: браво, много добръ си начукалъ сръбското правителство.

Въ края на мѣсець Априль 1868 г. сръбското правителство изгони сички български младежи отъ това училище; тѣ бѣха около 100 души, и се завърнаха почти сички въ Румжния, защото въ България не смѣяха да се завърнатъ. Тогава ний двамата, азъ и х. Димитръ, бѣхме доволни съ изпълнението на *първата точка*, т. е. съ идването на момчетата. Оставаше да изпълнимъ *втората точка*, т. е. сръдствата, но тѣ ни дойдоха много дѣсно. Казахъ на х. Димитра: ти се занимавай съ рекрутиранieto на момчетата, а азъ ще се занимаю съ въпроснитѣ сръдства. Въ това врѣме бѣше дошелъ въ Букурещъ Ст. Караджата. Х. Димитръ ми прѣдстави